

Quan la cura va més enllà de la medicina

En moments en què la vida es torna fràgil i incerta, hi ha llocs on la medicina no només es practica, sinó que es viu amb una humanitat que deixa empremta. Aquest és el cas de l'Institut del Càncer i Malalties de la Sang, situat a la segona planta de l'Hospital Universitari Sagrat Cor, on la meva mare ha estat ingressada durant un període especialment delicat.

Des del primer dia, l'atenció rebuda per part de totes les treballadores ha estat senzillament excepcional. No es tracta només de professionalitat –que també, i molta–, sinó també d'una manera d'acompanyar que va molt més enllà del que sovint s'espera en un entorn hospitalari.

Si hi ha alguna cosa que marca la diferència és l'afecte. La manera com han tractat la meva mare –amb tendresa, amb respecte, amb un somriure constant– parla d'un equip que no només cuida, sinó que acompanya de veritat. Han sabut respectar els seus temps, escoltar la seva voluntat i adaptar-se a les seves

necessitats amb una delicadesa que transmet confiança i pau en moments de gran vulnerabilitat.

Vull fer una menció especial a la Mar, la Mireia, la Vanessa, la Sara, la Maria, el Josué, la Luna, la Tin, i a totes aquelles que potser no apareixen en aquest text però que formen part d'aquest equip extraordinari. I, especialment, a l'oncòloga Teresa Gorría, que ens ha acompanyat amb una professionalitat impecable i una sensibilitat admirable, així com a la Marga, pel seu seguiment constant i la seva proximitat des de l'hospital.

Enmig de la incertesa, han estat molt més que professionals: han estat presència, escalf i esperança. Petites grans figures que, amb la seva entrega silenciosa, il·luminen els moments més foscos.

ROMY PUIG
BARCELONA